

Thời sự đất nước:

Hiểm nguy và thoát hiểm

Trên đất Việt nam, hiểm nguy đang chất chồng.

Toàn là những hiểm nguy ở cường độ cao, rất cao, đến độ báo động đỏ.

Mọi tấm lòng Việt nam hãy chung sức tìm ra lối thoát.

Trước hết, nhóm lãnh đạo đảng cộng sản - bộ chính trị đảng cộng sản, như đang ngồi trên đồng lửa.

Vấn đề khai thác bâu-xít ở Tây nguyên đang thành đề tài bùng nổ.

Các nhà khoa học có am hiểu sâu rộng nhất trong và ngoài nước đều chứng minh tai họa kinh khủng không có gì hạn chế nổi cho đời sống nhân dân, cho môi trường, cho văn hoá dân tộc nếu chính quyền cứ lao cái "chủ trương lớn" (!) này.

Xem ra cái hứa hẹn "sẽ tổ chức lấy ý kiến của các nhà khoa học" chỉ là một lời xoa dịu vụng về, vì ảnh từ địa bàn khai thác cho thấy một trăm héc-ta đất đỏ đã được san bằng, kèm theo tin vài ngàn công nhân Trung quốc đã có mặt ở hiện trường.

Thế là việc chờ một cuộc họp thảo luận kỹ về việc cực kỳ hệ trọng này tại phiên họp Quốc hội tới chỉ là một trò dử kẹo để dỗ trẻ con.

Điều cực kỳ nghiêm trọng là những người lãnh đạo đất nước, trước hết là bộ chính trị 15 người đã tỏ ra coi thường phép nước, khinh thị những người họ gọi là đại biểu nhân dân, rẻ rúng các nhà khoa học, khiêu khích ngang nhiên công luận và toàn xã hội.

Điều gì sẽ xảy ra ? Bộ chính trị dù cho muốn lùi cũng không còn lùi được nữa.

Họ đã bị xỏ mũi, gò ép, dử môi bởi những ông chủ nước lớn lắm mưu thâm, họ đã cắn câu, đã phải hạ bút ký trong Thông cáo chung Trung - Việt về "hợp tác khai thác bâu-xít Đắc Nông", hàng ngàn công nhân Tàu đã có mặt với hàng trăm máy ủi lớn, đâm lao họ phải theo lao, cổ bịt tai trước những lời can ngăn, thuyết phục đầy lý lẽ vững chãi.

Họ có thể nghĩ rằng rồi thời gian qua đi, dân ta "dễ bảo lắm" (!), mọi sự sẽ đâu vào đấy thôi.

Họ nghĩ vậy là sai, là lầm to.

Vì hiểm họa họ mang lại cho nhân dân và đất nước thật sự là khủng khiếp, kéo dài, không có cách gì hàn gắn được.

Vì sự thật về tai họa bâu-xít đã không còn được che dấu, biện bạch vụng về, nào là "làm ở mức không rộng"(!), rằng "sẽ theo kiểu cuốn chiếu"(!), rằng " làm đến đâu bùn đỏ gây hại sẽ được đào sâu chôn chặt, rừng lại được trồng bên trên như trước"(!), vẫn chỉ là kiểu dỗ dành xoa đầu con trẻ !

Những trí thức hàng đầu của đất nước về khai khoáng, về luyện kim, về môi trường, về văn hoá đã nhập cuộc, đông đảo tướng lĩnh, sỹ quan, cựu binh sỹ đã lên tiếng, hàng vạn chữ ký đang nổi đuôi bất tận, các văn nghệ sỹ tâm huyết chung lòng, tuổi trẻ khắp nước cảnh báo, tiếng thét vang : ngừng lại ! sai rồi ! không thể được ! hãy mở cuộc trưng cầu dân ý ! không được hại nước, hại dân !

Hiểm nguy cho vùng Đắc Nông, hiểm nguy cho Tây Nguyên, hiểm nguy cho vùng Nam Trung bộ, hiểm nguy cho cả đồng bằng sông Cửu long trù phú, hiểm nguy cho cả đất

nước này, cho toàn dân tộc này. Vậy thì có ai có chút lương tri, có ít nhiều lòng yêu nước, lòng thương dân lại không vào cuộc, tỏ thái độ kịp thời, rõ ràng, dứt khoát ?

Chính do đó, 15 kẻ nắm trọn quyền cai trị đất nước đang tự đặt mình vào thế mũi nhọn của hiểm nguy. Cái hiểm nguy của riêng họ, không mấy may chung hiểm nguy với nhân dân, với đất nước.

Hiểm nguy tốt đỉnh riêng của họ là họ đang bị toàn dân chỉ mặt, nhận diện, là kẻ tội phạm lý lợm đang quyết dấn thân vào việc tàn phá sâu rộng đất nước, bất kể sự can ngăn, cảnh báo răn đe của mọi người.

Cái vị thế tội phạm lý lợm của họ bắt nguồn từ khi họ bán mình cho quỷ sứ, từ ngay sau khi Liên Xô đổ sập tan hoang, họ tìm nơi nương tựa để hồng sống sót, họ chịu thế tội đòi, thoả mãn mọi yêu sách của một lão chủ lòng tham không đáy, từ đất, biển, hải đảo đến mọi tài nguyên dưới biển... Đến khi dân Tàu ở Tứ Xuyên, Quảng Tây bị tai họa bùn đỏ bau-xít với nhiều bệnh quái ác, nhóm cầm quyền Bắc kinh liền nảy mưu thâm xuất khẩu tai họa sang đất Việt mà vẫn có nhòm loa tốt quy mô lớn để sản xuất tên lửa, tàu ngầm, tàu vũ trụ...nhằm gây thanh thế cho Thiên triều.

15 kẻ trị vì ở Hà Nội không có cách gì thoái thác trước yêu cầu ngặt nghèo quái ác của Thiên triều, bọn này dùng ngay "16 chữ vàng" và bằng khen " Bốn Tốt " - Tứ hảo (!) để tán tỉnh và cưỡng bức đàn em luôn biết vâng lời, luôn phải cúi đầu. Và mỗi kẻ ngoan ấy đều được thưởng riêng từng người đấy. Phần thưởng từ Trung Nam Hải bao giờ cũng hào phóng. Còn dọa phạt nữa. Phạt thì khủng khiếp đấy, lôi từ kho kín của Tổng cục II hợp tác chặt với Tinh báo Hoa Nam, " tội bê bối của từng người trong 15 nhà người ", "có cả tài liệu cực kỳ mật về ông Hồ của các người nữa ". Hãy coi chừng !

Lại còn thưởng chung ngay. Một con đường cao tốc Nam Ninh (thủ phủ tỉnh Quảng Tây) xuống Lạng Sơn - Hà Nội khai mạc mỗi ngày một chuyến mở ngay từ sáng 1-1-2009; một con đường cao tốc khác từ Côn Minh (thủ phủ tỉnh Vân Nam) xuống Lào Cai - Hà Nội - Hải Phòng. Và khai mở ngay Vành đai ven biển từ Quảng Ninh xuống Đà Nẵng, giá trị 50 tỷ đôla, tiêu biểu cho hợp tác anh em (!) nồng thắm. Hai Hành lang + một Vành đai ấy chính là hai con dao nhọn và một chiếc kim đặt trên cổ nước ta khi có biến động, như đúng 30 năm trước. Phần thưởng hay môi tâm thuốc độc đây ?

Nhóm lãnh đạo cộng sản ở Hà Nội đã đi xa, quá xa trên con đường tệ hại, đe dọa tính mạng cuộc sống đồng bào ta, huỷ hoại tận gốc môi trường, sinh thái, còn mở rộng cửa đón tiếp lực lượng hàng vạn những kẻ đúng 30 năm trước đã tràn vào 6 tỉnh biên giới nước ta phá huỷ tan hoang mọi nơi chúng đi qua, hãm hiếp phụ nữ, chặt cổ cụ già, ném trẻ em xuống giếng, và nay họ còn cấm nhân dân ta ghi nhớ những tội ác ấy, cấm nhân dân ta tưởng nhớ các liệt sĩ chống bành trướng.

Sự bức bối, phẫn nộ, căm tức, uất hận của nhân dân nổ ra dây chuyền, kéo theo cả đông đảo quân nhân và lực lượng an ninh chung một dòng suy nghĩ yêu nước và thương dân hoà nhập với quần chúng thì chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Hiểm nguy có thể thúc đẩy việc tạo nên sáng kiến mở lối thoát.

Lối thoát chỉ có thể là điều chỉnh gấp, đi đến một lập trường duy nhất đúng lúc này với nước Trung quốc : - giữ vững chủ quyền, tư thế bình đẳng giữa 2 nước, quan hệ láng giềng tốt, giải quyết mọi tranh chấp bằng thương lượng hoà bình;

- lược bỏ bớt những từ ngữ quá đậm đà như "16 chữ vàng", "hợp tác toàn diện, ổn định lâu dài, hướng tới tương lai", láng giềng hữu nghị là đủ.

- lảng giềng tốt là đủ; không cần ghi thêm : "đồng chí tốt" làm gì .

15 kẻ ở thượng đỉnh nên nhớ kỹ ý kiến xác đáng của ngoại trưởng Nguyễn Cơ Thạch cùng thứ trưởng Trần Quang Cơ hồi 1991: luôn nhớ lãnh đạo Trung quốc có 2 mặt, mặt dân tộc và mặt bành trướng, luôn cảnh giác với mặt bành trướng nước lớn rất thâm và độc của họ.

Nếu chưa chuyển hẳn sang lập trường dân chủ đa nguyên, hãy kết bạn khắp nơi, nhưng nghiêng dần về phía các nước dân chủ, tự do đông đảo, đa số trên thế giới, kết thân công khai với các nước dân chủ Đông Nam A' như : Nam Dương, Thái lan, Philippin, Mãlai, các nước Đông Bắc A' như Nam Hàn, Đài Loan, như các nước châu A' khác: Nhật bản, A'n độ, kết thân với Hoa kỳ, Canada, Liên Minh Châu Âu, với cả U'c. Sẽ thấy dù sao quan hệ với những nước dân chủ đông đảo trên đây còn dễ chịu, ngay thật, bình đẳng, đáng tin cậy hơn là chơi với "các đồng chí cộng sản phương Bắc- miệng Nam mô mà bụng một bồ dao " rất nhiều.

Chớ có ai bị quan niệm chính trị - địa lý cầm tù, cho rằng đã là lảng giềng với nước lớn thì phải chiều họ. Thời đại này, không gian không còn quyết định. Khối nước ở quanh Trung quốc có chịu lép làm thân phận chư hầu đâu! A'n độ, Mông cổ, Nhật, Thái lan, SriLanka, Pakixtan đều đứng vững bên anh khổng lồ. Anh khổng lồ Đại Hán này từng bị anh Mãn Châu nhỏ xíu, bị anh Mông cổ bé tẹo cai trị hàng trăm năm.

Trung quốc còn phải nhịn thở qua sông trong 15, 20 năm nữa để rút bớt khoảng cách còn quá lớn so với các nước dân chủ phát triển nhất.

Hãy cùng nhau nghĩ tìm lối thoát cho nước ta, cho dân ta trong cơn hiểm nghèo.

Nhóm lãnh đạo cũng có thể khỏi thoát thế hiểm riêng nếu họ chịu thoát hiểm theo cùng dân tộc.

Nếu không, dân ta vốn quật khởi kiên cường, vốn thông minh tài trí sẽ vùng dậy gạt bằng mọi trở ngại, mọi thế lực hại dân hại nước để hoà nhập mạnh mẽ với thế giới dân chủ hùng hậu của thời đại, mở ra con đường thoát hiểm vinh dự cho dân tộc và nhân dân ta .

Bùi Tín

Paris 10-3-2009.